

บทที่ 2

วิวัฒนาการ รูปแบบ สาเหตุ และผลกระทบของรัฐที่ให้การสนับสนุน การก่อการร้ายในสังคมโลก

การก่อการร้ายที่ปรากฏขึ้นในสังคมโลกตั้งแต่อดีตมีความแตกต่างจากเหตุการณ์ที่ใช้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือในปัจจุบัน โดยมีวิวัฒนาการไปตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่เพียงแต่รูปแบบ ลักษณะ และความรุนแรงเท่านั้น หากแต่ได้มีปัจจัยอื่นเข้ามามีส่วนร่วมทำให้การก่อการร้ายกลับกลายเป็นเครื่องมือหรือนโยบายที่บางรัฐนำมาใช้เพื่อทำลายเสถียรภาพความมั่นคงของรัฐที่ปฏิบัติและใช้ตอบโต้รัฐอื่น ซึ่งในบทนี้จะขอกล่าวถึงวิวัฒนาการที่จะนำไปสู่ปรากฏการณ์รัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย

2.1 วิวัฒนาการของการก่อการร้ายที่กระทำโดยกลุ่มบุคคลหรือเอกชน

แต่เดิมการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในสังคมโลก เป็นการกระทำที่ผู้มีอำนาจรัฐหรือผู้ที่กำลังยึดอำนาจรัฐใช้เพื่อก่อให้เกิดความหวาดกลัว โดยมีเป้าหมายในทางการเมือง ดังเช่น เหตุการณ์ในช่วงปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 ถึง ค.ศ. 1794¹ ทำให้การก่อการร้ายในยุคแรกเป็นเครื่องมือในการล้มล้างอำนาจการปกครองของรัฐ ต่อมารูปแบบของการก่อการร้ายได้นำมาใช้เพื่ออธิบายการกระทำของเอกชน ซึ่งเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ใช้การกระทำดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการต่อรองหรือบีบบังคับให้รัฐใดรัฐหนึ่งหรือหลายรัฐได้ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของตน โดยตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา ได้มีกลุ่มก่อการร้ายเอกชนในรูปของขบวนการต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายในส่วนต่าง ๆ ของโลก โดยจะปฏิบัติการทั้งภายในดินแดนที่เกิดความขัดแย้งและขยายไปยังประเทศอื่น ๆ อาทิ

---

¹ พงศ์ธร บุญอารีย์, ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ (วิทยานิพนธ์
นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531), หน้า 7.

กองทัพแดงญี่ปุ่นซึ่งเป็นกลุ่มชาวญี่ปุ่นฝ่ายซ้ายที่ใช้ก่อการร้ายในการปฏิบัติที่มุ่งทำลายระบบทุนนิยม โดยการกระทำส่วนใหญ่จะอยู่นอกประเทศและเคยจับตัวประกันโดยการจี้อากาศยาน เพื่อบังคับให้รัฐบาลญี่ปุ่นปล่อยสมาชิกที่ถูกจับกุมและจำคุกในประเทศญี่ปุ่น และเหตุการณ์ที่สำคัญ คือ การปฏิบัติการสังหารประชาชนที่ทำอากาศยานของประเทศอิสราเอล เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1972 ในนามกลุ่ม PFLP กลุ่มกองทัพแดงมีจุดมุ่งหมายเพื่อการปฏิวัติสังคมนิยมด้วยวิธีการทำลายล้างอย่างรุนแรงและกระทำการลึกลับ

กลุ่มกันยายนทมิฬ (Black September) ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์ โดยมีความต้องการล้มล้างและกลับเข้าไปในดินแดนปาเลสไตน์ กลุ่มนี้จะกระทำการอย่างเหี้ยมโหด มีผู้นำชื่อ Arafat ขบวนการนี้เริ่มปฏิบัติการในการลอบวางระเบิดยานการค้ำในทวีปยุโรปซึ่งมักเกี่ยวข้องกับอิสราเอล ซึ่งเป็นอันตรายต่อประชาคมระหว่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์การฆ่าหมูนกกีฬาชาวอิสราเอลที่มิวนิค กลุ่มนี้มีอุดมคติและจุดมุ่งหมายลัทธิชาตินิยม

ขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสราภาพของชาวปาเลสไตน์ (PFLP) ที่มีจุดมุ่งหมายต้องการปฏิวัติชาติอาหรับทุกรัฐในดินแดนตะวันออกกลางและปฏิบัติการไปทั่วโลก นิยมให้ลัทธิชาตินิยมและลัทธิมาร์ค กีดกันการก่อตั้งรัฐอิสราเอลในดินแดนปาเลสไตน์ และต้องการปลดปล่อยอิสราภาพของชาวปาเลสไตน์ จุดมุ่งหมายแรกจึงอยู่ที่อิสราเอล และปฏิวัติชาติอาหรับทุกรัฐในดินแดนตะวันออกกลาง

ขบวนการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยและเพื่ออิสราภาพของชาวปาเลสไตน์เป็นกลุ่มที่นิยมลัทธิมาร์คและเลนิน และเป็นกลุ่มที่นิยมลัทธิมาร์คและเลนิน และเป็นกลุ่มกองโจรชาวปาเลสไตน์ที่ต้องการต่อสู้เพื่อผลทางการเมืองเท่านั้น เป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับนโยบายของขบวนการ PFLP ความเคลื่อนไหวส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในประเทศอิสราเอล

ขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสราภาพของชาวปาเลสไตน์ โดยมีอำนาจบังคับบัญชาเป็นการทั่วไป เป็นกลุ่มที่ยืนยันทตามแนวทางของ PFLP เป็นกลุ่มที่ใช้กองกำลังทหารเพียงอย่างเดียว สมาชิกจะเป็นผู้ที่นิยมลัทธิไม่ยอมรับที่จะให้มีสันติภาพในตะวันออกกลาง ยกเว้นการรวมเป็นชาติอาหรับทั้งหมด เป็นกลุ่มที่ใช้การปฏิบัติการแบบ

สงครามกองโจร โดยปฏิบัติการตามแนวชายแดนของอิสราเอล และกลุ่มนี้ก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง จึงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้สันติภาพในดินแดนตะวันออกกลางเกิดขึ้นได้ยาก²

กองทัพชั่วคราวไอริชรีพับลิกัน เป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศในไอร์แลนด์ กลุ่มนี้มีความมุ่งหมายในการทำลายล้างการปกครองของอังกฤษในไอร์แลนด์ โดยกลุ่มผู้ก่อการร้ายพยายามใช้กำลังบังคับให้นายโปรแตสแตนท์ในไอร์แลนด์เหนือยินยอมตามข้อเรียกร้องของขบวนการที่ต้องการให้ UISTER เป็นประเทศหนึ่งในสหภาพเครือจักรภพอังกฤษ โดยผู้ก่อการร้ายเริ่มปฏิบัติการสังหารบุคคล ช่มชู้ ลอบวางระเบิด และการต่อสู้โดยใช้กำลังอาวุธ ทั้งในเมืองและชนบท³ ซึ่งรัฐบาลอังกฤษตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก เนื่องจากมีความเชื่อว่าหากอังกฤษถอนตัวออกจากไอร์แลนด์เหนือและเปิดทางให้มีการรวมกับสาธารณรัฐไอร์แลนด์ ซึ่งจะมีผลไปสู่สงครามกลางเมืองระหว่างชาวโปรแตสแตนต์และชาวคาทอลิกในไอร์แลนด์เหนือ แต่การคงอยู่ของชาติอังกฤษทำให้อังกฤษต้องหันมาเผชิญหน้ากับการปฏิบัติการก่อการร้ายทั้งในไอร์แลนด์เหนือและอังกฤษ⁴

กลุ่มผู้ก่อการร้ายเอกชนเหล่านี้เป็นกลุ่มที่ปฏิบัติการเพื่อเรียกร้องให้มีการตอบสนองความต้องการของกลุ่ม แต่กลับมิได้ปฏิบัติการเฉพาะภายในดินแดนที่เกิดความขัดแย้งเท่านั้น แต่ได้ออกมาปฏิบัติการในดินแดนต่าง ๆ ทั่วโลก ทำให้จากแต่เดิมกฎหมายที่นำมาใช้ต่อกรณีของกลุ่มผู้ก่อการร้ายเป็นกฎหมายภายใน คือ กฎหมายอาญาเพื่อปราบปรามและลงโทษการกระทำนั้น ไม่อาจที่จะตอบสนองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพความเป็นจริงได้ เนื่องจากได้มีการวิวัฒนาการเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศและมีรูปแบบที่หลากหลายในการปฏิบัติการ เช่น การจี้อากาศยาน การก่อวินาศกรรม และการจับตัวประกัน เป็นต้น

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 27-30.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 31-32.

⁴ เบ็ญจมาศ จิน:พันธ์ุ, “ไอร์แลนด์เหนือ : การปฏิบัติการของกองทัพชั่วคราวไอริชรีพับลิกัน,” วารสารรวมคำแหง 8 (พฤษภาคม 2524-2525) : 76.

2.2 วิวัฒนาการของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย

จากแต่เดิมที่กล่าวมาแล้วว่า การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือของรัฐที่นำมาใช้กับประชาชนเพื่อเป้าหมายทางการเมือง ซึ่งแนวทางดังกล่าวได้วิวัฒนาการไปตามสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงไปโดยในช่วงยุคสงครามเย็น การก่อการร้ายกลายเป็นรูปแบบหนึ่งของการนำมาใช้โดยรัฐในระบอบคอมมิวนิสต์และมีการปกครองแบบเผด็จการ เช่น สหภาพโซเวียตได้ใช้วิธีนี้เพื่อประโยชน์ทางการเมือง โดยเข้าไปช่วยเหลือกลุ่มปลดแอกชาติ และผลักดันให้เข้าสู่โลกคอมมิวนิสต์ และในช่วงศตวรรษที่ 20 อโดฟ ฮิตเลอร์ และโจเซฟ สตาลิน คือ ต้นแบบของการก่อการร้ายที่มีรัฐสนับสนุน คือ มีเจตนาที่ใช้การก่อการร้ายโดยรัฐต่อประชาชน โดยใช้ความรุนแรงหวาดกลัวต่อประชาชนเพื่อเป็นไปตามความมุ่งหมายทางการเมือง⁵

อย่างไรก็ตาม วิวัฒนาการของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายได้เริ่มเบี่ยงเบนจากการเป็นเครื่องมือที่ใช้ต่อประชาชน กลายเป็นการที่รัฐเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้ก่อการร้ายเอกชนที่ปฏิบัติการก่อความรุนแรงอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของโลก โดยรัฐจะเข้าไปช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้กลุ่มผู้ก่อการร้ายที่มีแนวคิดและเป้าหมายทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งได้เริ่มปรากฏขึ้นในช่วงที่กลุ่มผู้ก่อการร้ายหรือขบวนการต่าง ๆ ได้เข้ามามีบทบาทในการสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาคมโลก แต่ดูจะไม่ค่อยเด่นชัดนัก แต่ในช่วงทศวรรษ 1980 เหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศได้เพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1980-1983 และพบว่ามีการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องหรือให้การสนับสนุน โดยมีทั้งการให้ความช่วยเหลือทางอาวุธ การฝึกฝน การให้เงินทุน และการให้ที่พักพิงแก่ผู้ก่อการร้าย การกระทำเช่นนี้กลายเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ก่อการร้ายมีศักยภาพเพิ่มมากขึ้น⁶ ซึ่งสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ รัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1980 ได้หันมาใช้กลุ่มผู้ก่อการร้ายเอกชนเหล่านี้เป็นเหมือนตัวแทนในการต่อสู้กับฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์ของตน โดยมักจะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับกลุ่มผู้ก่อการร้ายนั้นด้วย ทำให้มีการมองว่าปรากฏการณ์ของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายเป็นสงครามที่ไม่มีการประกาศ และเป็นวิธีการที่สร้างความหวาดกลัวให้กับประเทศที่ตกเป็นเป้าหมาย

⁵ Wilkinson, Paul, "State - Sponsored International Terrorism : The Problem of Response," **The World Today** (1984) : 292.

⁶ Ibid., p.293.

และประเทศอื่นในสังคมนานาชาติ เนื่องจากเป็นการกระทำที่ไม่เลือกปฏิบัติและมีเป้าหมายครอบคลุมบุคคลทั่วไปโดยเฉพาะบุคคลสำคัญของรัฐและคนบริสุทธ์ โดยจะเป็นได้จากตัวอย่างของประเทศที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายในหัวข้อถัดไป

2.3 ประเทศที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายในสังคมโลก

ประเทศต่าง ๆ ที่หยิบยกเป็นตัวอย่างต่อไปนี้ ถูกจับตามองจากประชาคมโลกว่าเป็นรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย โดยดูจากการกระทำและบทบาทที่รัฐเหล่านี้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์การก่อการร้ายที่เกิดขึ้น

2.3.1 ลิเบีย

ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า ลิเบียให้การส่งเสริมสนับสนุนการกระทำการก่อการร้ายในส่วนต่าง ๆ ของโลก โดยใช้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือนโยบายต่างประเทศ ดังเช่น การให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนกลุ่มหัวรุนแรงทุกกลุ่มในตะวันออกกลางที่โจมตีอิสราเอล และเข้าไปมีส่วนในการโจมตีของกลุ่มผู้ก่อการร้ายต่าง ๆ ต่อสหรัฐอเมริกา ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์การลอบวางระเบิดสายการบินแพนแอม 103 ของสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 1988 เหนือเมืองลิออคเคอร์บี ส่งผลให้ผู้โดยสารบนเครื่องเสียชีวิต 259 คน และประชาชนในเมืองนั้นเสียชีวิต 11 คน กรณีนี้สหรัฐอเมริกาได้ออกมากล่าวหาว่าลิเบียมีส่วนในความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเรียกร้องให้ลิเบียส่งตัวผู้ต้องสงสัยชาวลิเบีย คือ Abdel Basset Ali-al Megrahi และ Lamen Khalilfa Fhimah ซึ่งเป็นบุคคลที่ทั้งสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา ต้องการให้ลิเบียส่งตัวมาสู่กระบวนการพิจารณาคดีตามกฎหมาย และเหตุการณ์การวางระเบิดสายการบิน UTA ของฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 29 กันยายน ค.ศ. 1989 โดยระเบิดเหนือเมือง South Eastern Niser โดยคร่าชีวิตผู้โดยสาร 171 คน รวมทั้งลูกเรือ และแม้ว่ากลุ่มมุสลิมจีฮัด (Jihad) จะออกมาอ้างความรับผิดชอบ แต่จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสได้ออกมาระบุว่า ลิเบียอยู่เบื้องหลังการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน⁷ ทั้ง 2 เหตุการณ์ถือได้ว่าเป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงอันตรายร้ายแรง

⁷ Evan, S. Scott, "The Lockerbie Incident Cases : Libyan - Sponsored Terrorism, Judicial Review and the Political Question Doctrine," **MaryLand Journal of International Law & Trade** 18 (1994) : 27-29.

จากปรากฏการณ์ความขัดแย้งของบางประเทศที่ใช้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือ นอกจากเหตุการณ์ดังกล่าวแล้ว ลิเบียยังได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือกลุ่มผู้ก่อการร้ายอื่นในการเคลื่อนไหว เช่น กลุ่ม IRA และกลุ่ม Black Power โดยเป้าหมายที่สำคัญจะอยู่ที่สหรัฐอเมริกาและอิสราเอล ดังเหตุการณ์การลอบสังหารตัวแทนทางการทูตของสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1977 และการลอบวางระเบิดโบสถ์ยิวในกรุงอิสตันบูล ประเทศตุรกี

2.3.2 ซีเรีย

ในอดีตซีเรียเป็นประเทศหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสนับสนุนหรือช่วยเหลือกลุ่มผู้ก่อการร้ายต่างๆ เช่น ขบวนการสายฟ้า As SA' IGA (Thunderbolt) ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์ โดยจะกระทำการตามคำบัญชาของซีเรีย และอยู่ได้โดยการให้ความช่วยเหลือจากซีเรียในช่วงทศวรรษ 1960 และกลุ่มขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ โดยมีอำนาจบังคับบัญชาได้เป็นการทั่วไป ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศชาวปาเลสไตน์ ในช่วง ค.ศ. 1959 โดยได้รับการสนับสนุนทั้งจากลิเบียและซีเรีย เป็นต้น

ซีเรียได้ถูกกล่าวหาจากสหรัฐอเมริกาว่าเป็นรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย โดยระบุว่า ซีเรียได้จัดหาค่ายฝึกฝนและเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ให้กับกลุ่มที่ต่อต้านสหรัฐอเมริกาภายในประเทศซีเรีย และจัดหาอาวุธให้กับกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่ปฏิบัติการในเลบานอน โดยกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่มีฐานที่มั่นและศูนย์บัญชาการในซีเรีย เช่น กลุ่มขบวนการปลดปล่อยเพื่ออิสรภาพของชาวปาเลสไตน์ที่มีอำนาจบังคับบัญชาเป็นการทั่วไป (PFLP-GC), กลุ่มฮิสบัลลาร์ กลุ่มฮามาส และกลุ่มมุสลิมจีฮัด เป็นต้น แต่ก็ไม่สามารถที่จะแสดงหลักฐานความเกี่ยวพันในการวางแผน หรือการปฏิบัติการโจมตีของผู้ก่อการร้าย อย่างไรก็ตาม กรุงดามัสกัสถูกมองว่าเป็นเครือข่ายของกลุ่มผู้ก่อการร้าย เนื่องจากเป็นที่หลบภัยและฐานที่มั่นปฏิบัติการ โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของซีเรีย เช่น กลุ่ม PKK ที่ออกมาปฏิบัติการความรุนแรงต่อนักท่องเที่ยวชาวตุรกี โดยมีความมุ่งหมายเพื่อต่อต้านตุรกี และเป็นที่มาของสาเหตุความขัดแย้งระหว่างซีเรียและตุรกี เพราะซีเรียช่วยเหลือกลุ่มผู้ก่อการร้าย PKK ที่เข้ามาแทรกซึมในดินแดนของตุรกีเพื่อโจมตีพลเรือนของตุรกีและกลุ่มฮิสบัลลาร์ เป็นองค์กรผู้ก่อการร้ายได้รับอาวุธจากซีเรีย⁸

⁸ “US Department of State : Patterns of Global Terrorism, 1994,”

(<http://nsi.org/Library/Terrorism/Paterro.2.TXT>), November 1997.

นอกจากนี้ จอร์แดนยังได้ออกมากล่าวหาซีเรีย โดยมีการแทรกซึมใน จอร์แดนเพื่อโจมตีเป้าหมายชาวอิสราเอลและจอร์แดน อีกทั้งซีเรียยังแสดงให้เห็นถึงการมี อิทธิพลของซีเรียที่มีต่อกลุ่มผู้ก่อการร้ายอิสลัลลาร์ให้ยุติการโจมตีตามชายแดนอิสราเอล และฉนวนกาซา⁹

2.3.3 อิหร่าน

อิหร่านถูกกล่าวหาว่าเป็นรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายมากที่สุด ในปี ค.ศ. 1993 โดยเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับโดยตรงในการวางแผนและการปฏิบัติการของ ผู้ก่อการร้าย และให้ความช่วยเหลือทั้งทางตรงและผ่านกลุ่มหัวรุนแรงที่ประสงค์จะต่อต้าน ผู้ที่คัดค้านอิหร่านที่อาศัยนอกประเทศ โดยในปีที่ผ่านมาอิหร่านได้ให้การสนับสนุนการ โจมตีของผู้ก่อการร้ายในยุโรปตะวันตกและตะวันออกกลาง และเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การลอบสังหารผู้ที่คัดค้านในต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดี Rafsanjani พยายาม ที่จะเปลี่ยนแปลงภาพพจน์ของชาวอิหร่านเพื่อที่จะขยายด้านเศรษฐกิจและการเมืองไปสู่ ยุโรปตะวันตกและญี่ปุ่น แต่ก็ยังคงให้ความช่วยเหลือกลุ่มต่าง ๆ ในปี ค.ศ. 1994

อิหร่านถือได้ว่าเป็นประเทศที่ให้การสนับสนุนกลุ่มผู้ก่อการร้าย โดยเฉพาะกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงและกลุ่มผู้ก่อการร้ายทางปาเลสไตน์ โดยการให้เงิน อาวุธ และการฝึกฝนผู้ก่อการร้ายที่ชัดเจน กลุ่มอิสลัลลาร์เป็นกลุ่มที่ต้องพึ่งพาอิหร่านมากที่สุด และได้ปฏิบัติการที่เป็นอันตรายในช่วงทศวรรษที่แล้ว ดังเหตุการณ์การลอบวางระเบิด รถยนต์ที่สถานทูตอิสราเอลในอาร์เจนตินา ในปี ค.ศ. 1992 โดยอ้างว่าเป็นการตอบโต้ อิสราเอลที่จับตัวผู้ก่อการร้ายชาวเลบานอนและการโจมตีทางอากาศของอิสราเอลต่อค่าย กลุ่มอิสลัลลาร์ ในเลบานอน ซึ่งฆ่าทหารไปมากกว่า 20 คน เนื่องจากกลุ่มนี้ได้ร่วมกับ กองโจรในเลบานอนเพื่อมุ่งโจมตีประชาชนชาวอิสราเอล และมีความพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะพัฒนาโครงสร้างผู้ก่อการร้ายทั่วโลก

⁹ “Syrian Support for Terrorism,” ([http : WWW. State. gov/...Terrorism /960725. html](http://WWW.State.gov/...Terrorism/960725.html)) November 1997.

นอกจากนี้ อิหร่านยังได้จัดหาที่หลบภัยให้กับกลุ่มผู้ก่อการร้าย เช่น กลุ่ม PKK ภายในดินแดน กลุ่มนี้ต้องการก่อตั้งรัฐบาลชาวเคิร์ด ทางตะวันออกเฉียงใต้ของตุรกี และก็ยังคงมีการให้เงินสนับสนุนกลุ่มผู้ก่อการร้ายต่าง ๆ ที่คุกคามพลเมืองของสหรัฐอเมริกา และมีความมุ่งหมายเพื่อทำลายกระบวนการสันติภาพในตะวันออกกลาง¹⁰

2.3.4 อิรัก

อิรักได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกาสนับสนุนการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยในช่วง ค.ศ. 1994 ได้มีการลอบวางระเบิดรถยนต์ในบริเวณที่ประธานาธิบดี Bush ของสหรัฐอเมริกา จะมาถึงในประเทศคูเวต ซึ่งกลุ่มบุคคลที่ถูกจับกุมจากการวางระเบิดเป็นชาวอิรัก โดยมีหลักฐานทางกฎหมายที่เชื่อมโยงไปสู่อิรัก และอิรักยังอยู่เบื้องหลังความพยายามที่จะวางระเบิดสำนักงานสายการบินคูเวตในกรุงเบรุตและสถานทูตคูเวตในประเทศเลบานอน ซึ่งถือเป็นการทำลายความมั่นคงของคูเวต

นอกจากนี้ อิรักยังคงจัดหาที่หลบภัยและให้การสนับสนุนผู้ก่อการร้าย เช่น สมาชิกกลุ่มขบวนการปลดปล่อยชาวปาเลสไตน์ และกลุ่ม Abu Nidal Organization (ANO) ซึ่งมีศูนย์บัญชาการอยู่ในกรุงแบกแดด และได้รับเงินสนับสนุนจากซัดดัม รวมทั้ง Abu Ibrahim ซึ่งเป็นผู้ก่อการร้ายที่วางแผนในการวางระเบิดอากาศยานของสหรัฐอเมริกา ได้หลบภัยในอิรัก และอิรักยังได้จัดหาค่ายฝึกฝนให้กลุ่ม PKK ที่ต่อต้านตุรกีและปฏิบัติการก่อการร้ายต่อชาวเคิร์ดในยุโรป อิรักจึงเป็นที่พำนักของสมาชิกกลุ่มหัวรุนแรงชาวปาเลสไตน์หลายกลุ่ม¹¹

---

¹⁰ “US Department of State, 1994 April : Patterns of Global Terrorism, 1993,” ([http : //WWW. hri. Org/do...ror/93/State. spon.html](http://WWW.hri.Org/do...ror/93/State.spon.html)), September 1997.

¹¹ “US Department of State : Patterns of Global Terrorism, 1995,” ([http : //WWW. Usis. Usemb...T 1995/Tersst. htm # Iran](http://WWW.Usis.Usemb...T 1995/Tersst.htm#Iran)) September 1997.

2.3.5 ชูดาน

ชูดานเป็นประเทศหนึ่งที่ถูกจับตามองว่าเป็นรัฐที่ให้การสนับสนุนการค้าการร้าย และสหรัฐอเมริกาได้ระบุให้ชูดานอยู่ในบัญชีรายชื่อประเทศที่สนับสนุนการค้าการร้าย โดยในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1993 สหรัฐอเมริกาได้มีการเตือนให้ชูดานยุติการช่วยเหลือกลุ่มหัวรุนแรงในการแบ่งแยกผิว และการจัดหาที่พักพิงกลุ่มผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศภายในดินแดน รัฐบาลชูดานถูกรอบงำโดยกลุ่ม NIF ซึ่งมีความสัมพันธ์กับอิหร่าน โดยอนุญาตให้อิหร่านใช้ชูดานเป็นจุดขนส่งที่ปลอดภัย และเป็นสถานที่ชุมนุมของกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการยึดสถานทูตของสหรัฐอเมริกาในกรุงเตหะราน เมื่อปี ค.ศ. 1979 และยังเป็นผู้ที่ให้นโยบายในการพัฒนากลุ่มอิสบัลลาร์ชาวเลบานอน และรวมถึงการให้ที่พักพิงนายอูสมามีน ลาดิน ที่ถูกระบุว่าเป็นผู้ให้เงินทุนแก่ผู้ก่อการร้ายผ่านทางบริษัทของเขาที่เป็นธุรกิจไปสู่กลุ่มหัวรุนแรงต่าง ๆ

กลุ่มผู้ก่อการร้ายที่อยู่ในชูดานได้ออกมาดำเนินการโดยให้ความรุนแรงในส่วนต่าง ๆ ของโลก เช่น กลุ่มอิสบัลลาร์ กลุ่มมุสลิมจีฮัด กลุ่มมุสลิมชาวอียิปต์ และกลุ่มฮามาส นอกจากนี้ ชูดานยังได้ให้ความช่วยเหลือกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงในประเทศอัลจีเรีย ตูนิเซีย เคนยา เอธิโอเปีย และเอธิโอเปีย ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างชูดานกับประเทศเหล่านี้ โดยมีบางประเทศร้องเรียนว่ากลุ่มก่อการกบฏ ได้รับความช่วยเหลือจากชูดานในรูปของการฝึกฝน การให้เงินทุน อาวุธ และเอกสารเดินทาง ทำให้อัลจีเรียถอนตัวแทนทางการทูตของตนออกจากชูดานในปี ค.ศ. 1993 และเอธิโอเปียก็ได้ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับชูดานจากการที่ให้ความช่วยเหลือในการล้มล้างการปกครองและการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์กับประเทศ และอูกันดาก็ได้ดำเนินการตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับชูดาน โดยกล่าวว่ามีการกระทำที่ไม่เหมาะสมของตัวแทนทางการทูต ซึ่งเป็นการคุกคามความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งการที่เอธิโอเปียและอียิปต์ได้กล่าวหาชูดานว่าให้ความช่วยเหลือโดยตรงต่อกลุ่มมุสลิมที่พยายามลอบสังหารประธานาธิบดี Hosni Mubarak เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ. 1995 โดยผู้ปฏิบัติการทั้ง 3 คน ที่ถูกจับกุมโดยตำรวจของเอธิโอเปีย และได้ข้อมูลว่ามีชาวชูดานช่วยเหลือในการจัดหาเอกสารเดินทาง อาวุธ และจัดหาที่หลบภัยให้แก่ผู้วางแผนในการปฏิบัติการ รัฐบาลเอธิโอเปียเรียกร้องให้ชูดานส่งตัวผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องกับความพยายามลอบสังหาร ซึ่งหลังจากไม่ประสบผลได้หลบหนีโดยการใส่สายการบินชูดานและหนังสือเดินทางของชาวชูดาน แต่ชูดานกลับเพิกเฉยต่อข้อเรียกร้องดังกล่าว หลังจากนั้น ชูดานได้กำหนดนโยบายในการเข้าประเทศใหม่ โดยใช้กับชาวอาหรับที่เข้าประเทศ แต่่นโยบายดังกล่าวกลับไม่ใช้กับพลเมืองของ 3 ประเทศที่ให้การสนับสนุนการค้าการร้าย คือ ลิเบีย อิรัก ซีเรีย

นอกจากนี้ ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1995 หน่วย FBI ของสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวว่า มีการจับกุมกลุ่มชาวซูดานในข้อหาเป็นผู้ร่วมกันวางระเบิดในเมืองนิวยอร์ก และยังมีสมาชิกของคณะผู้แทนองค์การสหประชาชาติชาวซูดานที่ให้ความสะดวกในการเข้ามาในตึกสหประชาชาติเพื่อทำการลอบวางระเบิด การกระทำเหล่านี้ทำให้ซูดานเป็นประเทศที่ถูกจับตามองในประชาคมโลก¹²

2.3.6 คิวบา

คิวบาถูกระบุว่าเป็นประเทศที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายโดยสหรัฐอเมริกา ซึ่งในอดีตคิวบาได้จัดให้มีการฝึกฝนทางทหาร อาวุธ เงินทุน และแนะแนวทางให้กับกลุ่มหัวรุนแรงที่มีความคิดในการล้มล้างระบอบการปกครองในส่วนต่าง ๆ ของโลก แต่เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจของประเทศที่ไม่มั่นคง คิวบาจึงไม่สามารถที่จะช่วยเหลือกลุ่มหัวรุนแรงเหล่านี้ได้ยาวนานนัก รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือด้านอาวุธในการต่อสู้ในลาตินอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1993 คิวบาจัดให้มีการฝึกฝนทางทหารและอาวุธกับพวกฝ่ายซ้ายเพื่อทำการล้มล้างระบอบการปกครอง คิวบาพยายามที่จะหาทางออกทางเศรษฐกิจ และรัฐบาลก็มีความพยายามที่จะยกระดับความสัมพันธ์ทางการค้าและการทูตภายในแถบลาตินอเมริกา ซึ่งเศรษฐกิจของคิวบาได้ตกต่ำลงอย่างต่อเนื่อง และเกิดเหตุการณ์เดินขบวนการต่อต้านการปกครองขึ้นภายในประเทศ

แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่า คิวบาให้การสนับสนุนต่อการโจมตีของผู้ก่อการร้ายในปี 1993 แต่ในปี 1994 ได้ปรากฏว่าคิวบาจัดหาที่พักพิงแก่ผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มผู้ก่อการร้าย Basque Fatherland and Liberty (BFL) ที่หลบซ่อนอยู่ในคิวบาในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โดยอาศัยอยู่บนเกาะแห่งหนึ่ง กลุ่มผู้ก่อการร้ายชาวชิลีมากกว่า 40 คน จากกลุ่ม Manuel Rodriguez Patriatic Front (FPMR) ซึ่งเป็นพวกที่หลบหนีการจำคุกในปี 1990 และยังคงอยู่ในคิวบา รวมทั้งกลุ่มกองโจรที่สำคัญ 2 กลุ่มของโคลัมเบีย คือ กลุ่ม Revolutionary Armed Forces of Columbia (FARC) และ National Liberation Arms (ELN) ตามรายงานก็ยังคงอยู่ในคิวบา และคิวบายังได้จัดหาที่พักพิงแก่ผู้ลี้ภัยชาวอเมริกันที่ไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายอีกด้วย

¹² ([http : //WWW. Usis. Usemb..t 1995 / Tersst. htm # Iran](http://WWW.Usis.Usemb..t.1995/Tersst.htm#Iran))

อย่างไรก็ตาม คิวบาไม่ได้ออกมาประกาศเลิกส่งเสริมด้านการเมืองต่อกลุ่มต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ แต่กลับเข้าร่วมเป็นภาคีในการลงโทษลิเบียขององค์การสหประชาชาติ แม้กระนั้นคิวบาก็ไม่ได้ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับลิเบียตามที่สหประชาชาติเรียกร้อง และในเดือนกันยายน 1993 นายกรัฐมนตรีของคิวบาที่ได้เดินทางไปลิเบียเพื่อขยายความร่วมมือในระดับทวิภาคี¹³

2.3.7 เกาหลีเหนือ

เกาหลีเหนือเป็นประเทศที่ไม่ได้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปในฐานะที่เป็นประเทศที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย จนกระทั่งในปี 1989 เกิดเหตุการณ์การลอบวางระเบิดสายการบิน KAL ทำให้มีผู้เสียชีวิต 115 คนเครื่อง และโฆษกรัฐบาลของเกาหลีเหนือได้ออกมากล่าวประณามการกระทำการก่อการร้ายทุกรูปแบบรวมถึงการก่อการร้ายโดยรัฐ และกล่าวว่าเกาหลีเหนือคัดค้านการสนับสนุนและการช่วยเหลือการก่อการร้าย ซึ่งในอดีตได้ปรากฏว่า พรรค yongyang ของเกาหลีเหนือได้ให้การสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ของฟิลิปปินส์ แต่ปัจจุบันไม่ปรากฏว่ายังคงกระทำอยู่

อย่างไรก็ตาม เกาหลีเหนือยังคงดำเนินการติดต่อกับกลุ่มต่าง ๆ ที่ปฏิบัติการก่อการร้ายและจัดหาที่หลบภัยทางการเมืองต่อสมาชิกของกลุ่ม Japanese Communist League Red Army Faction ที่มีส่วนในการจี้อากาศยานของสายการบินญี่ปุ่นไปเกาหลีเหนือ เมื่อปี ค.ศ. 1970¹⁴

จากตัวอย่างของบรรดาประเทศต่าง ๆ ที่ถูกจับตามองว่าเป็นรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย จะนำไปสู่การมองภาพของบทสรุปในรูปแบบของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในประชาคมโลก

---

¹³ ([http://nsi.org/Library/Terrorism/Paterro 2. txt](http://nsi.org/Library/Terrorism/Paterro%20.txt)), November 1997.

¹⁴ ([http://nsi.org/Library/Terrorism/Paterro 2. txt](http://nsi.org/Library/Terrorism/Paterro%20.txt)) (November 1997.

2.4 รูปแบบของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย

จากการศึกษาตัวอย่างของประเทศที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในสังคมโลก จะเห็นได้ว่า รูปแบบของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายมีหลายรูปแบบมากมาย ดังพอที่จะสรุปได้ ดังนี้

1. การวางแผนโดยรัฐ ซึ่งรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายได้เข้ามามีส่วนร่วมโดยตรงในการวางแผนการปฏิบัติการของกลุ่มผู้ก่อการร้าย โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่เป็นเป้าหมายของการกระทำและตารางการปฏิบัติการ ซึ่งอาจเป็นแผนการในระยะยาวสำหรับกลุ่มผู้ก่อการร้าย หรือเพื่อพัฒนาขอบข่ายของผู้ก่อการร้าย
2. การวางแผนโดยรัฐในระยะสั้น คือ เป็นแผนการในการกระทำการโดยทันที ซึ่งเป็นแผนการในการปฏิบัติการต่อเป้าหมายในแต่ละเหตุการณ์¹⁵
3. การจัดให้มีอาวุธ เงินทุน วัสดุต่าง ๆ หนังสือเดินทาง เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อใช้ในการปฏิบัติการต่อเป้าหมาย และเป็นปัจจัยที่สำคัญเพื่อความสำเร็จ
4. การเข้าไปมีส่วนกระตุ้น ปลุกปั่น กลุ่มผู้ก่อการร้ายในประเทศอื่นเพื่อก่อการล้มล้างการปกครอง หรือทำลายเสถียรภาพของรัฐบาลประเทศนั้น ๆ
5. การอนุญาตให้ใช้ดินแดนเป็นฐานที่มั่นในการออกปฏิบัติการ หรือเป็นศูนย์บัญชาการในการสังหาร รวมทั้งการจัดให้มีค่ายเพื่อฝึกฝนการใช้อาวุธยุทธโศปกรณ์ โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษแก่กลุ่มผู้ก่อการร้าย
6. การจัดหาที่หลบภัยหรือที่พักพิงให้แก่กลุ่มผู้ก่อการร้ายที่ออกไปปฏิบัติการ หรือกลุ่มผู้ก่อการร้ายอื่นที่ปฏิบัติการแล้วหลบหนีเข้ามาหลบซ่อนในดินแดนเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ

15

Murphy, F. John, **State Support of International Terrorism : Legal Political and Economic Dimensions** (London : Westview Press, 1989) p.32.

รูปแบบของการกระทำที่จัดว่าเป็นรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย จะมีหลายลักษณะ โดยมีรูปแบบที่แตกต่างไปจากอดีตที่รัฐจะเป็นผู้ให้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองเป้าหมายทางการเมืองโดยตรง อาจเป็นการผ่านทางเจ้าหน้าที่รัฐที่กระทำการ - แต่ใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา กลุ่มผู้ก่อการร้ายเอกชนหรืออิสระกลับกลายเป็นเครื่องมือในการทำลายเสถียรภาพความมั่นคงรัฐที่ตกเป็นเป้าหมาย

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมีข้อสังเกตเกี่ยวกับรูปแบบที่กล่าวมาข้างต้น คือ ได้รับความพยายามที่จะแบ่งแยกลักษณะของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย และรัฐที่ให้ความช่วยเหลือผู้ก่อการร้ายออกจากกัน โดยแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันในระดับที่แตกต่างกัน เพื่อนำมาใช้พิจารณาเกี่ยวกับเจตนาที่รัฐได้กระทำ เนื่องจากรัฐหนึ่งอาจให้ความช่วยเหลือผู้ก่อการร้าย เพราะความหวาดกลัวหรืออาจเกิดขึ้นจากการละเลย เช่น การที่รัฐหนึ่งเพิกเฉยหรือละเลยในการป้องกันดินแดนที่จะถูกนำมาใช้โดยกลุ่มผู้ก่อการร้าย ทำให้ถูกนำมาพิจารณาระดับความมุ่งหมายที่ต่ำกว่ารัฐที่ให้การสนับสนุน แม้ว่าในที่สุดยังคงไม่มีความชัดเจนนักในเรื่องการแยกแยะระหว่าง “สนับสนุน” กับ “ช่วยเหลือ” ก็ตาม

2.5 สาเหตุของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย

การที่รัฐเข้าไปสนับสนุนการกระทำของกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในสังคมโลก มีสาเหตุที่แตกต่างกันออกไป โดยสาเหตุที่สำคัญ ได้แก่

- 1) ความคลั่งในลัทธิชาตินิยม ซึ่งแสดงให้เห็นในบรรดากลุ่มประเทศอาหรับ เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นปฏิปักษ์กับอิสราเอลและสหรัฐอเมริกา
- 2) ความคลั่งในลัทธิการเมือง เนื่องจากรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย มีหลักฐานและความพยายามที่มุ่งทำลายประเทศประชาธิปไตยซึ่งเป็นกลุ่มประเทศตะวันตกและสหรัฐอเมริกา และในยุคสงครามเย็นยังปรากฏว่าเป็นเครื่องมือหรือนโยบายของรัฐระบอบการปกครองแบบเผด็จการ โดยเป็นการต่อสู้ของอำนาจระหว่างประเทศตะวันตกและตะวันออก
- 3) ความคลั่งในลัทธิศาสนา ความแตกต่างด้านเชื้อชาติและศาสนาเป็นสาเหตุที่ทำให้กลุ่มประเทศที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย โดยเฉพาะตะวันออกกลางที่นับถือศาสนาอิสลาม ต่อต้านกลุ่มประเทศตะวันตกที่นับถือศาสนาคริสต์

อย่างไรก็ตาม นอกจากสาเหตุทั้ง 3 ประการข้างต้นแล้ว สภาพสังคมระหว่างประเทศในขณะนั้นก็มีส่วนในการเพิ่มการใช้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือของรัฐ เช่น ในช่วงที่สหภาพโซเวียตได้ดำเนินนโยบายสนับสนุนพวกคอมมิวนิสต์ โดยอยู่เบื้องหลังและให้ความช่วยเหลือต่อกลุ่มขบวนการปลดแอกเพื่อผลักดันให้เข้ามาสู่เครือข่ายโลกคอมมิวนิสต์ โซเวียตและประเทศคอมมิวนิสต์อื่นได้ใช้อาวุธในการก่อการร้ายระหว่างประเทศโดยวิธีเงิบ และการคุกคามผู้ที่ไม่เห็นด้วยหรือเปิดเผยความลับ อีกทั้งการเลือกใช้วิธีการให้ความสนับสนุนการก่อการร้ายของรัฐที่ถูกมองว่าเป็นการทำสงครามที่ไม่เปิดเผยต่อรัฐที่เป็นปฏิปักษ์ อาจเนื่องจากการใช้ก่อการร้ายเป็นเครื่องมือ มีความเสี่ยงน้อย และเป็นนโยบายต่างประเทศที่มีอาวุธร้ายแรงซึ่งใช้งบประมาณต่ำ เพราะการใช้กองทหารทำสงครามในโลกจะใช้เทคโนโลยีระดับสูง รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่ให้การสนับสนุนกับกลุ่มผู้ก่อการร้ายก็ง่ายต่อการที่จะปฏิเสธ¹⁶ ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้เป็นแนวทางที่ทำให้รัฐต่าง ๆ ได้ใช้การก่อการร้ายเป็นเครื่องมือเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของตน

2.6 ผลกระทบต่อสังคมโลกในกรณีรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย

จากเหตุการณ์การก่อการร้ายที่เกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่งในโลก ทำให้ประชาคมระหว่างประเทศต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่หวาดหวั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีรัฐให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

1) การให้การสนับสนุนการก่อการร้ายโดยรัฐ หรือการอยู่เบื้องหลังการก่อการร้ายของรัฐ จะส่งผลให้การโจมตีเป้าหมายของกลุ่มผู้ก่อการร้ายมีอันตรายร้ายแรงมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการได้รับปัจจัยด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ การจัดหาทรัพยากรในด้านต่าง ๆ ให้แก่กลุ่มผู้ก่อการร้าย ซึ่งรัฐที่สนับสนุนจะมีความก้าวหน้าทางอาวุธต่าง ๆ อีกทั้งยังมีแผนการที่จะทำสงครามเคมี โดยจัดหาอาวุธดังกล่าวเพื่อนำมาใช้ปฏิบัติการ เช่น ซีเรีย

---

¹⁶ Bialos, P. Jeffrey & Juster T. Kenneth, "The Libyan Sanctions : A Rational Response to State-Sponsored Terrorism," *Virginia Journal of International Law* 26 (1986) : 839-846.

ที่มีข่าวว่าครอบครองอาวุธทางชีวภาพและเคมีที่ร้ายแรง¹⁷ รวมถึงการให้การฝึกฝนให้อาวุธ ระเบิด และยุทธวิธีต่าง ๆ ทำให้การโจมตีเป้าหมายมีความรุนแรงมาก และมีผลกระทบในความเสียหายเป็นวงกว้าง ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียชีวิตคนบริสุทธิ์หรือทรัพย์สินที่เสียหายต่อเหตุการณ์แต่ละครั้ง และไม่เพียงแต่จะสร้างความเสียหายและความหวาดกลัวในจิตใจของประชาชนต่อสถานที่อันเป็นเป้าหมายการโจมตีเท่านั้น หากแต่ยังก่อให้เกิดความหวาดหวั่นและตื่นกลัวต่อประชาคมโลก เพราะกลุ่มผู้ก่อการร้ายจะปฏิบัติการโดยไม่เลือกปฏิบัติ และสามารถกระทำได้ทุกหนทุกแห่งทั่วโลก

2) ทำให้เกิดความขัดแย้งกับประเทศต่าง ๆ เนื่องจากการกระทำของรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้าย เป็นการกระทำที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของประชาคมโลก ซึ่งจะถูกกล่าวอย่างละเอียดในบทที่ 3 และยังเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการเกิดข้อพิพาทระหว่างรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายและรัฐที่ตกเป็นเป้าหมายของการโจมตี

3) ทำให้บรรยากาศในประชาคมโลกตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียด เนื่องจากความกังวลที่มีต่อสถานการณ์การกระทำของผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการก่อการร้ายระหว่างประเทศมีผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์ ทรัพย์สิน และความปลอดภัยของประชาชนที่บริสุทธิ์ สังคม และเศรษฐกิจ โดยส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ และความพยายามในการพัฒนาความสัมพันธ์ระดับทวิภาคีและพหุภาคี รวมถึงการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธีที่ยากมากขึ้น ดังเช่นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับรัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายหลายเหตุการณ์ที่ไม่ได้มีผลกระทบต่อรัฐที่เกี่ยวข้อง ในฐานะรัฐที่กระทำผิดและรัฐที่ตกเป็นเป้าหมายเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อประเทศต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ฉันท์มิตรต่อกัน โดยเฉพาะกลุ่มประเทศในภูมิภาคเดียวกัน หรือกลุ่มประเทศที่มีการรวมกันทางเศรษฐกิจ

---

¹⁷ “Commentary No.60 A Canadian Security Intelligence Service Publication, The Threat of Chemical/Biological Terrorism, August 1995,” (http://WWW.Csis-Sors.ge.ca/eng/comment/com_boe.htm) November 1997.

นอกจากนี้ ยังส่งผลต่อความสัมพันธ์ทางการทูตของรัฐต่าง ๆ ดังเช่นเหตุการณ์ การจับตัวประกันและยึดสถานทูตสหรัฐอเมริกาในอิหร่าน เมื่อปี ค.ศ. 1979 และการ ตัดสัมพันธ์ทางการทูตของเอธิโอเปียและอัลจีเรียต่อซูดาน จากการที่ซูดานให้ความ ช่วยเหลือกลุ่มมุสลิมที่คัดค้านต่อต้านอัลจีเรีย ตูนิเซีย เคนยา เอธิโอเปีย และเอริโอเปีย เพื่อล้มล้างการปกครอง

จากที่กล่าวมาจึงพอที่จะสรุปได้ว่า รัฐที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายมี วิวัฒนาการ รูปแบบ และผลกระทบอย่างไร ซึ่งถือว่าเป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อสังคมโลก อย่างยิ่ง ดังนั้น ในบทต่อไปจะกล่าวถึงหลักกฎหมายที่สามารถนำมาใช้กับกรณีของรัฐ ที่ให้การสนับสนุนการก่อการร้ายว่ามีที่มาจากที่ใดบ้าง